

Sygn. akt III AUa 1089/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA - Magdalena Tymieńska

Sędziowie: SA - Ewa Jankowska (spr.)

SA - Małgorzata Micorek-Wagner

Protokolant: - st. sekr. sąd. Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2012 r. w Warszawie

sprawy J. W. (1)

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji J. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 kwietnia 2011 r. sygn. akt XIII U 4028/09

I. prostuje niedokładność w komparycji zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce zapisów określających jako organ emerytalny: Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, wpisuje odpowiednio: Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie;

II. oddala apelację.

(-) M. T. (-) E. J. (-) M. W.

Sygn. akt III AUa 1089/11

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XIII (...) wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2011 r. oddalił odwołania J. W. (1) od dwóch decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 29 października i z dnia 17 grudnia 2009 r. przeliczających wysokość jego emerytury policyjnej do wielkości bez potrąceń (decyzja z dnia 29 października 2009 r.) i z uwzględnieniem odliczenia zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne (decyzja z dnia 17 grudnia 2009 r.).

Obie decyzje wydane zostały na podstawie art. 15 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. 2004 Nr 8 poz. 67 ze zm.) w oparciu o informację Instytut Pamięci Narodowej (...)z dnia 21 maja 2009 r. wskazującej, że J. W. (1) pełnił w okresie od dnia 16 listopada 1970 r. do dnia 15 stycznia 1990 r. służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. 2007 Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych i oceny prawnej:

Decyzją z dnia 28 czerwca 1990 r. organ emerytalny przyznał J. W. (1) ur. (...) emeryturę policyjną za 21 lat wysługi w wysokości 58 % podstawy wymiaru świadczenia.

W dniu 16 marca 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy zaopatrzeniowej funkcjonariuszy mundurowych art. 15 b, stanowiący w ust. 1, iż w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji (...) emerytura wynosi 0,7 % podstawy wymiaru – za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944 – 1990. Ust. 3 tego artykułu odsyła do odpowiedniego stosowania art. 14 i art. 15 ustawy. Zgodność tego przepisu prawa z Konstytucją była badana przez Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. sygn. akt K. 6/09 stwierdził, że jest on zgodny z art. 2, art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

Sąd Okręgowy powtórzył w uzasadnieniu swego wyroku podstawowe tezy argumentacji wyroku Trybunał Konstytucyjny.

Następnie ustosunkował się do wzajemnej relacji art. 15 b i art. 15 ustawy zaopatrzeniowej funkcjonariuszy mundurowych. W ocenie Sądu Okręgowego art. 15 b jest przepisem szczególnym, zmieniającym zasady obliczania emerytury, wynikające z art. 15 w stosunku do określonych w nim funkcjonariuszy. Przepis ten wskazuje wprost, że ustawodawca odstąpił od przyjętej w art. 15 ust. 1 zasady liczenia emerytury i nakazał w przypadku funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa w latach 1944 – 1990 (wprost wymieniona grupa podmiotów) liczyć 0,7 % podstawy wymiaru – za każdy rok służby w tych organach. Odpowiednie stosowanie art. 15 ustawy dotyczy innych jego zapisów np. doliczanie do wysługi emerytalnej okresów przypadających po zwolnieniu ze służby, uwzględnienie okresów składkowych i nieskładkowych poprzedzających służbę, dodatków do emerytur (...).

Z uwagi na fakt, że odwołujący się w okresie od dnia 16 listopada 1970 r. do dnia 15 stycznia 1990 r. pełnił służbę w organach pozostających w tym okresie w strukturze służby bezpieczeństwa zaskarżone decyzje Dyrektora ZER zostały wydane zgodnie z prawem, a odwołania J. W. (1) jako bezzasadne podlegały oddaleniu na podstawie art.

477¹⁴ § 1 k.p.c.

J. W. (1) w apelacji od powyższego wyroku wnosił o jego zmianę poprzez ustalenie wysokości jego emerytury policyjnej w wysokości 40 % za pierwsze 15 lat służby.

Apelacja oparta jest na zarzucie błędnej wykładni art. 15 i art. 15 b ustawy zaopatrzeniowej funkcjonariuszy mundurowych, zdaniem apelującego wolą ustawodawcy było pozostawienie zasady, zgodnie z którą każdemu funkcjonariuszowi przysługuje emerytura w wysokości 40 % podstawy jej wymiaru za pierwsze 15 lat służby.

Apelujący zarzuca, ustawa nowelizacyjna z dnia 23 stycznia 2009 r. budzi poważne wątpliwości co do zgodności jej regulacji z wyrażanymi w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia

4 listopada 1950 r. (ratyfikacja przez Polskę 19 stycznia 1993 r. Dz. U. 61 poz. 284) zasadami: prawa do rzetelnego procesu – art. 6, zakazu karania bez podstawy prawnej – art. 7, prawem do skutecznego środka odwoławczego – art. 14, zasadą ochrony własności (Protokół nr 1 do Konwencji).

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego się nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w oparciu o akta osobowe J. W. oraz informację dotyczącą przebiegu jego służby stwierdza, że rozpoczął on służbę w dniu 16 listopada 1970 r. jako inspektor operacyjny w referacie d/s służby bezpieczeństwa Komendy Powiatowej MO w Ł. w okresie od 2 września 1971 r. do 18 lipca 1972 r. ukończył roczną Szkołę Oficerską Operacyjną Służby Bezpieczeństwa w Centrum Wyszkożenia MSW z pozytywną oceną co do przydatności w Służbie Bezpieczeństwa. Szkoły funkcjonujące w latach 1962 do 1972 w Centrum Wyszkożenia MSW miały za zadanie szkolenie funkcjonariuszy operacyjno – polityczno- śledczych.

Z dniem 16 listopada 1974 r., na własną prośbę motywowaną sytuacją rodzinną został przeniesiony nadal jako inspektor operacyjny Referatu d/s Służby Bezpieczeństwa do Komendy Powiatowej MO w J.. Następnie został przeniesiony do Komendy Wojewódzkiej MO w P., gdzie od 1 czerwca 1975 r. do 15 stycznia 1990 r. pełnił służbę jako starszy inspektor w (...) K., następnie na etapie Kierownika Sekcji Paszportów w J. Wydziału Paszportów Służby Bezpieczeństwa w P., a od 1 grudnia 1980 r. do dnia 15 stycznia 1990 r. na etacie starszego inspektora Wydziału (...)Służby Bezpieczeństwa.

Wskazane jednostki organizacyjne to terenowe jednostki Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r.

Zarzuty apelacyjne są bezzasadne. Sąd Okręgowy przedstawił prawidłową interpretację art. 15 b ustawy zaopatrzeniowej funkcjonariuszy mundurowych, stanowisko prezentowane w apelacji zmierza w istocie do pozbawienia znaczenia normatywnego tego przepisu.

Mimo wyraźnego i jednoznacznego zapisu ustawowego: „0,7 % wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944 – 1990” domaga się wyłączenia 15 lat służby w tych organach i potraktowanie ich jak służby w innych organach. Jest to stanowisko sprzeczne z prawem i niedopuszczalne w systemie państwa prawa. Wskazane w apelacji zasady umieszczone w Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności funkcjonuje w polskim systemie prawa w ramach zapisów Konstytucyjnych. Zgodnie z art. 91 ust. 2 Konstytucji umowa międzynarodowa ratyfikowana ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli tej ustawy nie da się pogodzić z umową. Ustawa Konstytucyjna wprowadziła do polskiego systemu prawa zasady Konwencji. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. orzekł o nienaruszeniu wskazanych zasad w regulacji zawartej w ustawie nowelizacyjnej z dnia 23 stycznia 2009 r.

Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne – art. 190 ust. 1 Konstytucji RP.

Z tych przyczyn brak jest podstaw prawnych do oceny w postępowaniu sądowym, czy naruszone zostały zasady Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację J. W. (1) jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

E. M. T.

M. W.

af